

Rolnummer 2684
Arrest nr. 42/2004 van 17 maart 2004

A R R E S T

In zake : het beroep tot vernietiging van artikel 69, eerste en tweede lid, van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966, zoals ingevoegd door artikel 7 van de wet van 12 juni 2002, ingesteld door H. Luyckx en F. Erens.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters A. Arts en M. Melchior, en de rechters L. François, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe en E. Derycke, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Arts,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van het beroep en rechtspleging*

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 7 april 2003 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 8 april 2003, hebben H. Luyckx, wonende te 1140 Brussel, Sint-Vincentiusstraat 126, en F. Erens, wonende te 1180 Brussel, Steenveltstraat 34, beroep tot vernietiging ingesteld van artikel 69, eerste en tweede lid, van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966, zoals ingevoegd door artikel 7 van de wet van 12 juni 2002 (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 12 oktober 2002).

De Ministerraad heeft een memorie ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 7 januari 2004 :

- is verschenen : Mr. B. Siffert, advocaat bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partijen;
- hebben de rechters-verslaggevers A. Alen en J.-P. Snappe verslag uitgebracht;
- is de voornoemde advocaat gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van het beroep

A.1. De Ministerraad betwist de ontvankelijkheid van het verzoekschrift tot vernietiging bij ontstentenis van voldoende duidelijke aanwijzing van het onderwerp van het beroep. Zo schrijven de verzoekende partijen dat het beroep tot vernietiging is gericht tegen artikel 7, eerste en tweede lid, van de wet van 12 juni 2002, terwijl dat artikel slechts één lid omvat. Het verzoekschrift verwijst naar onbestaande leden van artikel 7 en voldoet daarom niet aan de vereisten gesteld door artikel 6 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

A.2.1. Beide partijen voeren aan dat zij een belang hebben bij het beroep tot vernietiging omdat zij rechtstreeks en ongunstig zouden worden geraakt door de bestreden bepaling.

De eerste verzoekende partij is een aspirant-politieagent die in de uitoefening van zijn functie een goede kennis dient te hebben van het Nederlands en het Frans. Die kennis zal een rol spelen bij de evaluatie van de wijze waarop hij zijn functie uitoefent en bij bevorderingen. Aangezien artikel 7 van de wet van 12 juni 2002 van bepaalde personeelsleden en agenten, anders dan van de eerste verzoeker, de kennis van de beide talen niet vereist, wordt die partij rechtstreeks en ongunstig geraakt door de bestreden bepaling.

De tweede verzoekende partij vreest dat zij, ten gevolge van de vrijstelling waarin de bestreden bepaling voorziet, als Vlaming in Brussel niet meer altijd en overal in haar moedertaal zal worden bediend, zodat ook zij meent rechtstreeks en ongunstig te worden geraakt.

A.2.2. De Ministerraad voert aan dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij de vernietiging van de bestreden bepaling.

De eerste verzoekende partij, die niet behoort tot het operationeel personeel van de politiediensten, toont niet aan dat zij deelneemt, heeft deelgenomen of zal deelnemen aan selectieprocedures, in het bijzonder voor een functie in een dienst waar de kennis van de andere taal is vereist. Bovendien toont zij niet aan dat zij de vereiste kennis zou ontberen. Evenmin ziet de Ministerraad in welk nadeel zij zou ondervinden van de bestreden wetsbepaling. Indien die bepaling zou worden vernietigd, zou de verzoekende partij geen enkel voordeel verkrijgen, aangezien de vernietiging slechts zou leiden tot het wegnemen van een tijdelijk voordeel aan een beperkte groep van reeds effectief operationele personeelsleden waarvan de rechtspositie verschilt van die van een aspirant-politieagent. Tot slot moet de bestreden bepaling nog worden uitgevoerd door een in Ministerraad overlegd koninklijk besluit zodat het nadeel niet rechtstreeks voortvloeit uit die bepaling doch eerst kan blijken uit de wijze waarop de Koning van de verleende delegatie gebruik heeft gemaakt.

Volgens de Ministerraad heeft de tweede verzoekende partij als « Vlaming in Brussel » geen enkel persoonlijk belang, dit is een belang dat onderscheiden is van het belang dat alle inwoners hebben, zodat haar beroep moet worden gekwalificeerd als een *actio popularis*. Haar belang is overigens noch vaststaand noch zeker. In het derde lid van het bij het bestreden artikel ingevoegde artikel 69 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna : Taalwet Bestuurszaken) is bepaald dat de diensten waarin de bedoelde personeelsleden worden tewerkgesteld, zo moeten worden georganiseerd dat ze in de betrekkingen met het publiek de door de vigerende taalwetgeving voorgeschreven taal kunnen gebruiken. Geen elementen worden door die verzoekende partij aangereikt waaruit zou blijken dat die doelstelling van de bestreden maatregel in het gedrang wordt gebracht. Het bestaan van die elementen zou overigens niet kunnen worden aangetoond, omdat bij de toepassing van artikel 69 van de Taalwet Bestuurszaken - dat slechts een doorslag is van artikel 38, § 3, van dezelfde wet - de bedoelde diensten *in concreto* over ambtenaren moeten beschikken die ook de andere taal dan de taal van de dienst voldoende beheersen, zonder dat evenwel alle ambtenaren het bewijs van een dergelijke taalkennis moeten voorleggen.

Ten gronde

Standpunt van de verzoekende partijen

A.3. Het enige middel van de verzoekende partijen is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

A.4. In het eerste onderdeel voeren zij aan dat het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is geschonden doordat de eerste verzoekende partij een goede kennis dient te hebben van het Nederlands en het Frans in de dagelijkse uitoefening van het ambt waarnaar zij wenst te solliciteren en in de betrekkingen met het publiek - kennis die een belangrijke rol zal spelen bij de evaluatie en bij eventuele latere benoemingen en bevorderingen - terwijl de in de bestreden bepaling bedoelde personen hun betrekking kunnen behouden zonder het bewijs te moeten leveren van de kennis van de beide talen.

Nochtans bepaalt artikel 21, § 5, van de Taalwet Bestuurszaken dat niemand benoemd of bevorderd kan worden tot een ambt of een betrekking waarvan de titularis omgang heeft met het publiek, indien hij er niet mondeling van laat blijken door een aanvullend examengedeelte of door een bijzonder examen, dat hij een aan de aard van de waar te nemen functie aangepaste voldoende of elementaire kennis bezit van de tweede taal. De Vaste Commissie voor Taaltoezicht heeft bij verschillende gelegenheden bevestigd dat politieagenten het bewijs van mondelinge kennis van de tweede taal moeten overleggen.

A.5. In het tweede onderdeel wordt aangevoerd dat de Nederlandstaligen in Brussel worden gediscrimineerd doordat zij in verschillende politiediensten niet meer in hun moedertaal zullen kunnen worden bediend, terwijl Franstalige burgers er wel in hun moedertaal worden bediend.

De verzoekende partijen wijzen op het advies dat met betrekking tot de bestreden bepaling werd verstrekt door de Vaste Commissie voor Taaltoezicht. Daarin werd besloten dat niet meer kan worden gewaarborgd dat de diensten waarvoor de vrijstelling geldt, in hun betrekkingen met het publiek gebruik maken van de door de taalwetgeving vereiste talen. De Commissie stelde vast dat van de politiehervorming gebruik werd gemaakt om personeelsleden die reeds in orde hadden moeten zijn met de taalwetgeving, in hun ambt te bestendigen of

voorlopig te regulariseren. Aldus zouden volgens de verzoekende partijen eentalige Franstalige agenten worden geregulariseerd, terwijl zij volgens de taalwetgeving reeds tweetalig hadden moeten zijn bij de aanwerving.

Standpunt van de Ministerraad

A.6. In ondergeschikte orde voert de Ministerraad aan dat het middel niet gegrond is.

A.7.1. Wat het eerste onderdeel betreft stelt de Ministerraad dat het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie niet kan zijn geschonden vermits twee verschillende, niet vergelijkbare situaties, namelijk die van de aspirant-politieagenten die duidelijk op de hoogte zijn van de taalvereisten binnen de functie waarnaar zij solliciteren, en die van de reeds effectief in dienst zijnde personeelsleden die *in globo* de integratiebeweging in het kader van de politiehervorming volgen en geen precieze voorafgaande kennis hadden van de taalvereisten die deze integratiebeweging met zich meebrengt.

A.7.2. Zelfs wanneer de categorieën vergelijkbaar zouden zijn, is het voormelde beginsel nog niet geschonden. Met de maatregel wordt immers een geoorloofd doel nagestreefd. Aan het beginsel dat de gebruiker van een openbare dienst, in de door de wet bepaalde gevallen, in zijn taal moet worden bediend, wordt overigens geen afbreuk gedaan. Er wordt slechts een in de tijd zeer beperkte overgangmaatregel ingevoerd voor geïntegreerde personeelsleden in eigen persoon, rekening houdend met een historisch gegroeide realiteit en de fusie van personeelsleden waarvan een belangrijk deel voorheen een andere taalregeling kende, zodat zij zich met toepassing van het rechtszekerheidsbeginsel zouden kunnen aanpassen aan de nieuwe toepasselijke taalregeling. Het onderscheid tussen reeds in dienst zijnde personeelsleden en nieuwe personeelsleden is effectief en pertinent. De maatregel is ten slotte proportioneel aangezien het algemeen belang (de vereiste taalkennis van de personeelsleden) op harmonieuze wijze wordt verzoend met het vertrouwensbeginsel (de mogelijkheid om de vereiste taalkennis binnen een bepaalde periode te verwerven).

A.8. Ook in het tweede onderdeel is het middel volgens de Ministerraad niet gegrond. Ter zake wordt allereerst opnieuw gewezen op het derde lid van het nieuwe artikel 69 van de Taalwet Bestuurszaken. De diensten in Brussel-Hoofdstad moeten waarborgen dat in de omgang met het publiek het Nederlands of het Frans kan worden gebruikt. Het verzoekschrift gaat bijgevolg voorbij aan de letter van de wet en aan het feit dat het beweerde nadeel door een adequate personeelsformatie zal worden vermeden.

Het standpunt van de verzoekende partijen dat de situatie van Franstalige personeelsleden die reeds tweetalig hadden moeten zijn op het ogenblik van de aanwerving, tijdelijk wordt geregulariseerd, heeft geen relevantie in het licht van de beweerde ongelijkheid. Alle huidige personeelsleden komen in een nieuwe situatie terecht. Er kan niet zomaar van worden uitgegaan dat elkeen die voorheen tweetalig diende te zijn, ook nu in een tweetalige functie wordt geplaatst. Het is niet onredelijk dat de wetgever heeft volstaan met het vastleggen van algemeen richtinggevende criteria, die bij besluit verder moeten worden uitgewerkt, zodat nauwer kan worden aangesloten bij de specifieke situaties over de verschillende personeelscategorieën heen en dat in voorkomend geval in gedifferentieerde regelingen kan worden voorzien.

- B -

B.1. Het beroep tot vernietiging is gericht tegen « lid 1 en 2 » van artikel 7 van de wet van 12 juni 2002 tot wijziging van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966 (hierna : Taalwet Bestuurszaken), dat in die wetten een artikel 69 invoegt, dat luidt :

« De personeelsleden van de federale politie en de in artikel 235 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, opgesomde personeelsleden, die een ambt bekleden in een dienst van de

geïntegreerde politiediensten, gestructureerd op twee niveaus, waar een zekere kennis van een andere taal is vereist door deze gecoördineerde wetten, behouden gedurende de termijn bepaald bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad hun betrekking, zelfs als zij deze kennis niet kunnen aantonen. Binnen deze termijn dienen ze te voldoen aan de vereisten van taalkennis.

De in het eerste lid bedoelde termijn bedraagt ten hoogste vijf jaar en kan verschillen al naargelang het een personeelslid betreft van het operationeel kader dan wel van het administratief en logistiek kader van de politiediensten.

De diensten in dewelke de in het eerste lid bedoelde personeelsleden van de politiediensten een ambt bekleden worden derwijze georganiseerd dat overeenkomstig deze gecoördineerde wetten voor de omgang met het publiek het Nederlands, Frans of Duits kan worden gebruikt. »

Artikel 235 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, luidt :

« De leden van de gemeentelijke politiekorpsen, met inbegrip van de hulpagenten van politie alsook de leden van het operationeel kader van de federale politie in dienst bij de territoriale brigades en die worden aangewezen door de Koning overeenkomstig de bepalingen en nadere regels, vastgesteld bij een in Ministerraad overlegd besluit, gaan over naar het operationeel kader van de lokale politie.

De leden van het administratief en logistiek kader van de gemeentelijke politiekorpsen gaan over naar het administratief en logistiek kader van de lokale politie.

Het niet politieel gemeentelijk personeel in dienst bij de gemeentelijke politiekorpsen [kan] overgaan naar het administratief en logistiek kader van de lokale politie.

De militairen, overgeplaatste militairen en burgers die deel uitmaken van het administratief en logistiek kader van de federale politie, en het burgerlijk hulppersoneel van de federale politie die in dienst zijn bij de territoriale brigades en die worden aangewezen door de minister van Binnenlandse Zaken gaan over naar het administratief en logistiek kader van de lokale politie. »

Ten aanzien van het onderwerp van het beroep tot vernietiging

B.2.1. De Ministerraad betwist de ontvankelijkheid van het verzoekschrift bij ontstentenis van voldoende duidelijke aanwijzing van het onderwerp van het beroep. Het zou niet voldoen aan de vereisten van artikel 6 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, doordat het « artikel 7, eerste en tweede lid », van de wet van 12 juni 2002 aanwijst als onderwerp van het beroep, terwijl dat artikel slechts één lid omvat.

B.2.2. Uit de wijze waarop zij het onderwerp van het beroep hebben vermeld en uit de uiteenzetting van de feiten en de middelen in het verzoekschrift, blijkt onbetwistbaar dat de verzoekende partijen hun beroep tot vernietiging van artikel 7 van de wet van 12 juni 2002 hebben willen beperken tot het eerste en het tweede lid van het door de bestreden bepaling ingevoegde artikel 69 van de Taalwet Bestuurszaken. Overigens heeft de door de Ministerraad aangeklaagde omschrijving van het onderwerp van het beroep hem niet belet zijn verweer op adequate wijze te formuleren, waaruit nogmaals blijkt dat is voldaan aan de vereisten van artikel 6 van de bijzondere wet van 6 januari 1989, zodat de exceptie wordt verworpen.

Ten aanzien van het belang

B.3.1. Volgens de Ministerraad getuigt de eerste verzoeker niet van het rechtens vereiste actuele, persoonlijke, rechtstreekse en zekere belang bij de eventuele vernietiging van de bestreden norm. Hij behoort thans nog niet tot het operationeel personeel van de politiediensten, hij is vooralsnog geen kandidaat voor een functie waarvoor de overgangsmaatregel geldt, hij toont niet aan dat hij de vereiste kennis niet zou hebben en hij verkrijgt evenmin een voordeel bij een eventuele vernietiging. Bovendien zou het nadeel slechts kunnen ontstaan bij de uitvoering van de bestreden bepaling door de Koning.

B.3.2. De eerste verzoeker is aspirant-politieagent. In die hoedanigheid kan hij rechtstreeks en ongunstig worden geraakt door de maatregel waarbij de in de bestreden bepaling bedoelde personeelsleden weliswaar tijdelijk, maar mogelijk voor een langdurige periode, worden vrijgesteld van een zekere kennis van een andere taal waardoor zij een ambt behouden waarvoor hijzelf in aanmerking zou kunnen komen, gesteld dat hij die vereiste taalkennis bezit.

B.4.1. De Ministerraad betwist ook het belang van de tweede verzoeker. Het door hem aangevoerde belang als Brusselse Vlaming zou niet onderscheiden zijn van het belang dat alle inwoners hebben bij een correcte toepassing van de taalwetgeving in de werking van de politiediensten, werking die overigens zou worden gewaarborgd door het derde lid van het bij de bestreden bepaling ingevoegde artikel 69 van de Taalwet Bestuurszaken.

B.4.2. De tweede verzoeker is van oordeel dat hij rechtstreeks en ongunstig wordt geraakt door de bestreden bepaling, omdat hierdoor niet meer kan worden verzekerd dat hij als « Vlaming in Brussel » steeds en overal in zijn moedertaal zal worden bediend.

B.4.3. Het beroep tot vernietiging is beperkt tot het eerste en het tweede lid van het bij de bestreden bepaling ingevoegde artikel 69 van de Taalwet Bestuurszaken, die uitsluitend betrekking hebben op het tijdelijke statuut van de daarin bedoelde personeelsleden. Als dusdanig zijn die bepalingen niet van dien aard dat zij aan de tweede verzoeker de waarborg zouden kunnen ontzeggen dat in de omgang met het publiek, te dezen het Nederlands kan worden gebruikt, te meer daar de verzoekende partijen zelf het in het derde lid van artikel 69 van de Taalwet Bestuurszaken ter zake bevestigde beginsel niet aanvechten. Het door de tweede verzoeker aangevoerde nadeel is derhalve louter hypothetisch, zodat hij niet getuigt van het rechtens vereiste belang.

Ten gronde

B.5. In het eerste onderdeel van het middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, voert de eerste verzoeker aan dat een discriminerend onderscheid zou worden gemaakt tussen, enerzijds, de personen die, zoals hij, op grond van artikel 21, § 5, van de Taalwet Bestuurszaken in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad pas kunnen worden benoemd of bevorderd in een ambt of betrekking waarvan de titularis omgang heeft met het publiek, wanneer de betrokkene het bewijs heeft geleverd van een voldoende of elementaire kennis van de tweede taal, en, anderzijds, de begunstigden van de betwiste overgangsregeling die van het vereiste van een dergelijke kennis zijn vrijgesteld. In het tweede onderdeel van het middel voert dezelfde verzoeker aan dat de Nederlandstaligen in Brussel-Hoofdstad zouden worden gediscrimineerd doordat zij, anders dan de Franstaligen, niet meer in hun moedertaal zouden kunnen worden bediend.

B.6.1. Het verschil in behandeling tussen de bedoelde categorieën van personen berust op een objectief criterium, namelijk de aard van de betrekking, enerzijds, een ambt of betrekking in de plaatselijke diensten gevestigd in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad waarop de algemene regel van artikel 21, § 5, van de Taalwet Bestuurszaken van toepassing

is, en, anderzijds, een ambt in een dienst van de geïntegreerde politiediensten, gestructureerd op twee niveaus, waarvoor een tijdelijke vrijstelling van het taalkennisvereiste geldt.

B.6.2. Het verschil in behandeling werd tijdens de parlementaire voorbereiding van de bestreden wetsbepalingen als volgt verantwoord :

« Het is evenwel duidelijk dat wanneer onverkort en zonder enige overgangsregeling de betrokken personeelsleden aan de taalwetgeving bedoeld in deze wetten zouden worden onderworpen, onoverkomelijke operationele moeilijkheden dreigen te ontstaan. Zo zouden bijvoorbeeld rijkswachters en militairen die een ambt uitoefenen in een dienst waar een zekere kennis van een andere taal vereist is door het koninklijk besluit van 18 juli 1966 houdende coördinatie van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, door de onmiddellijke en onverkorte toepassing van de gemeenrechtelijke taalwetgeving, genoodzaakt zien hun betrekking op te geven, ja zelfs toepassing zien maken van het bepaalde in artikel 58 van de taalwetten.

Hetzelfde geldt overigens voor de nog (overeenkomstig artikel 248 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus) nieuw in te stellen lokale polities in de meergemeentezones die zich, *ratione loci*, situeren binnen het taalgebied Brussel-Hoofdstad : deze worden samengesteld door de in artikel 235 van de voornoemde wet van 7 december 1998 bedoelde personeelsleden. Zeker wat de politiediensten werkzaam binnen 'Brussel-Hoofdstad' betreft (*i.e.* hetzij de diensten van de federale politie die, naar gelang het geval, plaatselijke, gewestelijke dan wel centrale diensten zijn, hetzij de - op te richten - korpsen van de lokale politie in een meergemeentezone die voortaan gewestelijke diensten zullen zijn) zou een onvoorwaardelijke en onverkorte toepassing van de taalwetgeving ontoelaatbare operationele dysfuncties met zich brengen.

Bovendien is het evenmin wenselijk dat deze personeelsleden onvoorwaardelijk worden ontslagen van de verplichtingen inzake taalkennis die is opgelegd bij de wetten en verordeningen op het gebruik der talen in bestuurszaken. Evenmin kan worden aangenomen dat een te voorziene overgangsregeling zou inhouden dat de organisatie van de diensten derwijze zou zijn dat hierdoor afbreuk zou worden gedaan aan de rechten van de burger inzake het gebruik der talen.

Het voorliggend ontwerp komt aan al deze verzuchtingen tegemoet. De personeelsleden van de federale politie - die sedert 1 januari 2001 is opgericht - en de in artikel 235 bedoelde personeelsleden die een ambt bekleden in een dienst waar, ingevolge deze gecoördineerde taalwetten, een zekere kennis van een andere taal is opgelegd, behouden ten hoogste vijf jaar hun betrekking, zelfs al kunnen ze de vereiste taalkennis (nog) niet aantonen. Uiterlijk op 1 april 2006 zullen ze echter moeten voldoen aan de door deze wetten gestelde taalvereisten. Blijkt dat ze na deze periode hieraan niet zouden voldoen, dan gelden de sancties van de gecoördineerde wetten onverkort, onverminderd de toepassing, in voorkomend geval, van de statutaire mogelijkheden tot mobiliteit naar en/of tot herplaatsing in een betrekking binnen een korps waar deze taalkennis niet is vereist. » (*Parl. St.*, Kamer, 2001-2002, DOC 50-1458/001, pp. 25-26; *ibid.*, DOC 50-1458/008, pp. 28 en 48)

B.6.3.1. Gelet op de - in het bijzonder operationele - moeilijkheden die zouden kunnen voortvloeien uit de onmiddellijke en onverkorte toepassing van de algemene regeling van de taalwetgeving op de geïntegreerde politiediensten, gestructureerd op twee niveaus, en op het algemeen maatschappelijk belang dat met de operationele beschikbaarheid en werking van de bedoelde diensten wordt nagestreefd, vermocht de wetgever in het door het bestreden artikel ingevoegde artikel 69 van de Taalwet Bestuurszaken te voorzien in een overgangsregeling die aan de in die bepaling bedoelde categorie van personeelsleden de mogelijkheid biedt voor een beperkte termijn hun ambt te behouden als zij de vereiste taalkennis niet kunnen aantonen.

B.6.3.2. De maatregel heeft evenmin onevenredige gevolgen. Het betreft immers een tijdelijke maatregel waarvan de duur, die niet meer dan vijf jaar mag bedragen, bij een in Ministerraad overlegd koninklijk besluit wordt vastgesteld. Een overgangsregeling is om dwingende redenen van continuïteit van de openbare dienst des te meer verantwoord aangezien de wetgever bij de oprichting van de nieuwe politie geconfronteerd werd met de harmonisatie van verschillende wetgevingen en met de ontstentenis van taalkaders voor de rijkswacht. Nochtans zou de maatregel onevenredig zijn wanneer hij niet zou komen te vervallen op 1 april 2006, zijnde vijf jaar na zijn inwerkingtreding (artikel 9 van de wet van 12 juni 2002), datum die overigens ook uitdrukkelijk in de parlementaire voorbereiding is vermeld (*Parl. St.*, Kamer, 2001-2002, DOC 50-1458/001, p. 26).

B.6.3.3. Door het nieuwe artikel 69, derde lid, van de Taalwet Bestuurszaken, handhaaft en waarborgt de maatregel ten slotte de goede werking van de diensten, in hun relatie tot het publiek, op het vlak van de toepassing van de taalwetgeving. Tijdens de parlementaire voorbereiding werd op het volgende gewezen :

« Bovendien wordt uitdrukkelijk bepaald dat tijdens deze overgangsperiode de diensten in ieder geval dermate dienen te worden georganiseerd dat overeenkomstig de gecoördineerde wetten voor de omgang met het publiek het Nederlands, Frans of Duits kan worden gebruikt. » (*Parl. St.*, Kamer, 2001-2002, DOC 50-1458/001, p. 26)

« Het is de opdracht en verantwoordelijkheid van de leiding van de federale politie hiermee rekening te houden bij het opstellen van de personeelsformaties zodoende dat de taalwet op dat vlak geëerbiedigd wordt. » (*ibid.*, p. 27)

De ongelijke behandeling die in het tweede onderdeel van het middel wordt aangehaald, vloeit derhalve niet voort uit de bestreden bepaling zelf, doch uit een eventuele schending van het derde lid in de concrete organisatie van de diensten, die in voorkomend geval door de bevoegde rechter dient te worden afgekeurd.

B.6.4. Het middel kan niet worden aangenomen.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt het beroep onder voorbehoud van het bepaalde in B.6.3.2.

Aldus uitgesproken in het Nederlands, het Frans en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 17 maart 2004.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Arts